

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1098

30.03.2024 (135)

Michael Kühnen

Η δεύτερη επανάσταση Τόμος I: Πίστη και αγώνας

Μέρος 11

Σήμερα υπάρχει μια "Συντονισμένη Δράση", η οποία στην ουσία επιχείρησε κάτι παρόμοιο και κάποιοι πολιτικοί του συστήματος ονειρεύτηκαν να τη μετατρέψουν σε ένα είδος οικονομικού συμβουλίου, το οποίο θα μπορούσε να έχει πραγματικές εξουσίες λήψης αποφάσεων (αυτό θα πλησίαζε όντως τις εταιριοκρατικές ιδέες, ωστόσο τέτοιοι μηχανισμοί δεν θα μπορέσουν ποτέ να λειτουργήσουν σε ένα δημοκρατικό σύστημα, όπως δείχνει η εμπειρία). Από την έκκληση για κοινή ανοικοδόμηση, μέσω της "διαμορφωμένης κοινωνίας" του Ehrhard, της "Συντονισμένης δράσης" του Schiller, της "Κοινωνικής εταιρικής σχέσης" του Brandt ("Θέλουμε να είμαστε ένα έθνος καλών γειτόνων, εσωτερικά και εξωτερικά"), μέχρι τα σχέδια για ένα οικονομικό συμβούλιο που θα μπορούσε να προκύψει από την Συντονισμένη δράση ως ένα είδος οικονομικού κοινοβουλίου (εταιρίας;), η μνήμη της κάποτε υπαρκτής και βάνουσα διαλυμένης Volksgemeinschaft διατρέχει ολόκληρη τη μεταπολεμική περίοδο.

Αλλά αυτές οι προσπάθειες στερούνται το ιδεαλιστικό υπόβαθρο και, συνεπώς, τη δύναμη της πειθούς και της διείσδυσης. (Με πόση χαρά έγινε δεκτή η αυγή της Volksgemeinschaft στις 30 Ιανουαρίου 1933 και με πόση χλεύη ξεχύθηκε ο καημένος ο Ludwig Ehrhard και η διαμορφωμένη κοινωνία του, της οποίας η βασική ιδέα δεν ήταν και τόσο κακή).

Όπου όμως η έκκληση στην κοινοτική συνείδηση εξακολουθεί να έχει επιτυχία σε ορισμένα σημεία, για παράδειγμα σε τμήματα της εργατικής τάξης, δεν έχει οδηγήσει σε περισσότερη ελευθερία και δικαιοσύνη, όπως κάποτε, αλλά σε εκμετάλλευση και αδιαφορία για τα συμφέροντα των εργαζομένων. Το φιλελεύθερο καπιταλιστικό σύστημα είναι ανίκανο να εκπροσωπήσει τα συμφέροντα του εργάτη, γι' αυτό θα είναι καθήκον του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος να εκπαιδεύσει τον Γερμανό εργάτη σχετικά με την κατάχρηση που κάνουν οι δημοκράτες στις έννοιες του παρελθόντος.

Πρέπει να πάρουμε σοβαρά την αποστολή μας ως εργατικό κόμμα, αφού η εργατική τάξη είναι ουσιαστικά το μόνο υγιές στρώμα σε αυτό το έθνος, σε μια εποχή που οι διανοούμενοι αποτίουν φόρο τιμής στην αποσύνθεση της πνευματικής μας ζωής και η αστική τάξη είτε κοιτάζει δειλά και αβοήθητα είτε έχει βυθιστεί προ πολλού στη δίνη του κόσμου των ονείρων. Πρέπει να στραφούμε στον απλό εργάτη, στον αδιάφθορο, τίμιο και εργατικό Γερμανό πολίτη. Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα δεν πρέπει να επιτρέψει στον εαυτό του να ξεπεραστεί από κανέναν, όταν πρόκειται για τα νόμιμα συμφέροντα και αιτήματα της εργατικής τάξης, και σίγουρα όχι από προδότες μαρξιστές που το μόνο που θέλουν είναι να αντικαταστήσουν τη μια δουλειά με μια άλλη.

Πείτε το ταξική πάλη αν θέλετε: Οι εθνικοσοσιαλιστές ανήκουν στην παράδοση του γερμανικού εργατικού κινήματος και όχι στην παράδοση του αστικού ταξικού κράτους!

Η σοσιαλιστική κοινότητα, το γερμανικό Volksstaat, δεν έχει τίποτα κοινό με το φιλελεύθερο-καπιταλιστικό σύστημα. Μόνο σ' αυτό, όμως, μπορούν να καταργηθούν οι ανταγωνισμοί μεταξύ τάξεων και στρωμάτων, μπορεί να αναπτυχθεί η λαϊκή κοινότητα. Η υποκρισία και ο υλισμός θα εξαλειφθούν τότε και η εθνική οικονομία θα ανακάμψει. Δεν πρέπει να επιτραπεί να συνεχιστεί με τέτοιο τρόπο, ώστε η παραγωγή να μην γίνεται πλέον για την ικανοποίηση των αναγκών, αλλά οι ανάγκες να προκαλούνται τεχνητά για να συνεχιστεί η παραγωγή. Αυτό το μαστίγωμα των επιθυμιών και των ορέξεων, αυτή η τεχνητή διέγερση των αναγκών, έχει γίνει το καλύτερο εργαλείο του αχαλίνωτου υλισμού! Θα πάρει πικρή εκδίκηση όταν οι άνθρωποι θα πρέπει να επιστρέψουν στη γη!

Μια κοινωνία που δεν μπορεί πια να βασίζεται στην ιδανική συναίνεση των πολιτών της, αλλά επιβιώνει μόνο χάρη στη διαρκή επίκληση του υλισμού, δηλαδή των κατώτερων ενστίκτων του ανθρώπου - φθόνος, απληστία, ματαιοδοξία και ευκολία - πρέπει να χαθεί! Φυσικά, όλα αυτά δεν ισχύουν μόνο για τη Δυτική Γερμανία- κατ' αρχήν, τα χαρακτηριστικά της διαφθοράς και της ανυποψίαστης τύφλωσης, της υποκρισίας και του υλισμού τα συναντάμε σε κάθε φιλελεύθερο-καπιταλιστικό κράτος. Μόνο σε άλλα έθνη οι συνέπειες αυτής της ατυχημένης μορφής κράτους μετριάζονται κάπως από ένα φυσικά αναπτυγμένο

εθνικό συναίσθημα, το οποίο αποτελεί οργανικό προπύργιο ενάντια στην τεχνητή παρακμή.

Ας μην εξαπατηθούμε:

Σίγουρα, η ΟΔΓ είναι πιο σταθερή στο εσωτερικό της από τα γειτονικά μας κράτη. Αν η αδυναμία της δημοκρατικής ιδέας, εφόσον μπορεί κανείς να μιλήσει για μια τέτοια ιδέα, να αντιμετωπίσει τα προβλήματα του παρόντος και του μέλλοντος είναι λιγότερο εμφανής εδώ απ' ό,τι εκεί, είναι μια καθυστερημένη συνέπεια της εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας της εθνικής κοινότητας. Αλλά άλλα έθνη κατάφεραν καλύτερα από εμάς τους Γερμανούς να διατηρήσουν την ψυχή τους. Συχνά είναι πιο υγιή - σωματικά, ψυχικά και πνευματικά. Αυτό οφείλεται στη δουλοπρεπή εξάρτησή μας από τις ΗΠΑ και στη φανατική επιθυμία των δικαιούχων του συστήματος να προσαρμοστούν πλήρως στον αμερικανικό "τρόπο ζωής". Η Γερμανία έχει χάσει την ψυχή της: **η γλώσσα, η κουλτούρα, η μουσική, τα έθιμα και ο τρόπος ζωής είναι σχεδόν πλήρως αμερικανοποιημένα.**

Το σύστημα χαίρεται με μια νεολαία που μασάει την "τσιχλόφουσκα" της "cool", που βρίσκει "IN" να φοράει μακριά μαλλιά και να καπνίζει το "τσιγαριλίκι" της ακούγοντας ποπ μουσική. Η άλλη, η εθνική νεολαία, από την άλλη πλευρά, θα έπρεπε να είναι φυλακισμένη σύμφωνα με τους Δημοκρατικούς (Ναζί - μπλιαχ!).

Γιατί όντως υπάρχουν, αυτή η άλλη, εν πολλοίς άγνωστη νεολαία. Μετά από μια παλαιότερη γενιά για την οποία όλα τα ιδανικά και οι ελπίδες γκρεμίστηκαν με την κατάρρευση και μετά από τη γενιά των ερειπίων που ενστικτωδώς απέδιδε τη δυστυχία του πολέμου και της ήττας στον παρακμάζοντα εθνικοσοσιαλισμό - και οι δύο ήταν επιρρεπείς στην επανεκπαίδευση των νικητών, και οι δύο απολάμβαναν, χωρίς πολλή σκέψη, τον νέο πλούτο και δεν αισθάνθηκαν την εσωτερική αναλήθεια της δημοκρατικής ιδέας του κράτους - τώρα μεγαλώνει μια νέα γενιά που δεν πιστεύει πια όλα όσα η αμετάβλητη εχθρική προπαγάνδα, εδώ και σαράντα περίπου χρόνια, διακηρύσσει δυνατά, που αναζητά τη σύγχρονη ιστορική αλήθεια και με αυτόν τον τρόπο ανακαλύπτει εκ νέου τον εθνικοσοσιαλισμό.

Η νεολαία είναι πάντα ιδεαλιστική και είναι ειλικρινής στην αγάπη και στο μίσος της!

Η νεολαία είναι έτσι και η φυσική αντίφαση στο φιλελεύθερο-καπιταλιστικό σύστημα!

Το γερμανικό κίνημα για την ελευθερία είναι επομένως το κίνημα της γερμανικής νεολαίας και το μέλλον του λαού μας. Ένα κράτος δεν μπορεί να διοικείται με αποφάσεις της πλειοψηφίας. Τα προβλήματα είναι πολύ περίπλοκα. Πώς μπορεί ο

μέσος πολίτης, αν παίρνει στα σοβαρά την ευθύνη του ως ψηφοφόρος (και πόσοι την παίρνουν καθόλου;), για παράδειγμα, να καθορίσει την πορεία της οικονομικής και χρηματοπιστωτικής πολιτικής; Και αυτός είναι μόνο ένας τομέας - άλλα ζητήματα δεν είναι πιο απλά. Επίσης, ένα κράτος δεν πρέπει να κυβερνάται από ανθρώπους που με τη σειρά τους εκλέχτηκαν με την πλειοψηφία.

Ζούμε σε μια εποχή του τέλους και είναι θέμα επιβίωσης. Σε μια τέτοια κατάσταση χρειαζόμαστε τους πιο ικανούς, τους καλύτερους στην κορυφή και όχι ένα κράτος, το οποίο ο ειδικός στο διεθνές δίκαιο καθηγητής Dr. Fritz Münch περιγράφει ως εξής:

"Ζούμε σε μια χώρα όπου η ελευθερία του πολιτικού λόγου και της έκφρασης είναι θεμελιώδες δικαίωμα και όπου κάθε μισογκρεμισμένος δημοσιογράφος και λογοτέχνης, κάθε εμπορικός κωμικός και πορνογράφος, κάθε ηλίθιος και γουρούνι, κάθε ανόητος και άγιος μιλάει πολιτικά".

Η συναπόφαση του ατόμου είναι δυνατή μόνο όταν πρόκειται για τον πλησιέστερο τομέα της ζωής - κοινότητα, χώρος εργασίας κ.λπ. Εδώ είμαστε πιο δημοκρατικοί από τους δημοκράτες, γιατί το να φέρουμε συν-ευθύνη εδώ είναι ένα κομμάτι της ελευθερίας και επομένως ο πυρήνας μιας σοσιαλιστικής κοινότητας. Τα άτομα θα έχουν επίσης μερίδιο στην πολιτική μοίρα του λαού τους μέσω των παραρτημάτων του κόμματος. Αλλά οι συγκεκριμένες ατομικές αποφάσεις στους τομείς της διοίκησης, της οικονομίας και της πολιτικής ανήκουν στα χέρια των ειδικών. Αν αυτό δεν γίνει σεβαστό, το αποτέλεσμα είναι είτε χάος, είτε η κυριαρχία περνάει σε ανώνυμες δυνάμεις και ομάδες στο παρασκήνιο, ενώ η γυαλιστερή πρόσοψη ξαναβαφτίζεται κάθε τέσσερα χρόνια. **Ο λαός δεν μπορεί να κυβερνήσει, μπορεί να κυβερνηθεί μόνο για τον λαό!**

"Η πλειοψηφία; Τι είναι η πλειοψηφία; Η πλειοψηφία είναι ανοησία! Η λογική ήταν πάντα μόνο με τους λίγους. Πρέπει να ζυγίζει κανείς τις ψήφους και όχι να τις μετράει. Το κράτος πρέπει να χαθεί, νωρίς ή αργά, εκεί όπου η πλειοψηφία θριαμβεύει και η άγνοια αποφασίζει". - Friedrich v. Schiller

"Η δημοκρατία είναι μια δεισιδαιμονία που βασίζεται σε στατιστικές!" - Χόρχε Λουίς Μπόρχες

ΑΓΩΝΙΣΤΕ ΤΟΝ ΜΑΡΞΙΣΜΟ

Μαζί με τη φιλελεύθερη ιδέα, ο μαρξισμός ήταν ο νικητής της κοσμοϊστορικής αντιπαράθεσης του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Βασίζεται επίσης στον υλισμό, αλλά σε αντίθεση με τη δημοκρατία, ο δεύτερος πυλώνας του δεν είναι η υποκρισία αλλά η βία. Πνευματικά, ο μαρξισμός πρέπει σίγουρα να λαμβάνεται πιο σοβαρά

υπόψη από τη δημοκρατία, η οποία είναι εξίσου ανήμπορη απέναντι στη μαρξιστική πρόκληση όσο και απέναντι στην εθνικοσοσιαλιστική ιδέα. Τα αφεντικά ενός τεράστιου κατασκοπευτικού και αστυνομικού μηχανισμού στη Βόννη δεν καταλαβαίνουν ότι δεν μπορεί κανείς να απαντήσει σε μια ιδέα μόνο με βία - πρέπει να της βάλει απέναντι μια καλύτερη ιδέα.

Είμαι πεπεισμένος ότι ο γερμανικός λαός έχει μόνο μία επιλογή - την επιλογή μεταξύ αριστεράς και δεξιάς, μεταξύ μαρξιστικού και εθνικοσοσιαλισμού, μεταξύ του καταναγκαστικού κράτους και του λαϊκού κράτους. Η διαφώτιση του λαού σχετικά με αυτό είναι το καθήκον του γερμανικού κινήματος για την ελευθερία, γι' αυτό και απαιτεί να επιτραπεί η ύπαρξη του NSDAP. Χωρίς εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, ο κομμουνισμός θα επικρατήσει στη Γερμανία, όπως και σε άλλα λευκά κράτη. Πολλοί άνθρωποι σε αυτή τη χώρα το αισθάνονται αυτό και έχουν δίκιο όταν αναρωτιούνται: "Το κομμουνιστικό κόμμα επιτρέπεται - γιατί απαγορεύεται το NSDAP;".

Η απάντηση δόθηκε από τον Δρ Γκέμπελς σε μια ομιλία του Kampfzeit, όταν ανέλυσε

:

"Ο μολσεβικισμός είναι σίγουρα ο νόθος γιος της δημοκρατίας. Ντρέπεται γι' αυτόν από καιρό σε καιρό, αλλά στις κρίσιμες ώρες της ευρωπαϊκής μας ζωής, το μητρικό συναίσθημα της δημοκρατίας ξεσπάει πάντα εκ νέου ... Και τότε και οι δύο στέκονται και πάλι σε ένα μέτωπο, ενωμένοι πριν μόνο στην ώθηση ενάντια στην αυταρχική, εθνικιστική ιδέα του κράτους, την οποία σωστά εκτιμούν και έχουν αναγνωρίσει ως τον πιο άγριο και επικίνδυνο αντίπαλό τους".

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα δεν υιοθετεί άκριτα τον αστικό αντικομμουνισμό. Το σύνθημά μας παραμένει αναλλοίωτο: **Ούτε καπιταλισμός ούτε κομμουνισμός!**

Δεν είναι καθήκον μας να υπερασπιστούμε τους κουμπαράδες των μεγαλοεπιχειρηματιών απέναντι σε ένα επαναστατικό ρεύμα, είναι καθήκον μας να προστατεύσουμε τις εργαζόμενες μάζες του λαού μας από την υλιστική δικτατορία και την αδίστακτη εκμετάλλευση, όποια μάσκα κι αν φοράει ο αντίπαλος - γιατί είναι πάντα η ίδια υλιστική αντίληψη που ξεσηκώνει θύελλα εναντίον της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, της ελευθερίας, της κοινωνικής δικαιοσύνης και της ιδεαλιστικής πρόβλεψης. Έτσι, στο μεγάλο κεφάλι της δημοκρατίας, του οποίου το εργατικό και αβίαστο εισόδημα είναι δυνατό μόνο εις βάρος του απλού λαού, πολεμάμε τον κομμουνιστή λειτουργό που κυνηγάει τους εργάτες σαν σκλάβους σε όλο και νέες, απλήρωτες επιπλέον βάρδιες. Στον μαρξιστή αντίπαλο, όμως, που στρέφει Γερμανούς εναντίον Γερμανών μόνο με ψευτοεπαναστατικές φράσεις, πολεμάμε τους καπιταλιστές, η αντικοινωνική συμπεριφορά των οποίων έκανε τον μαρξισμό εξ αρχής δυνατό. Όμως,

στεκόμαστε πάντα ενάντια στον υλισμό, που βλέπει στον άνθρωπο μόνο το αντικείμενο της εκμετάλλευσης - είτε ένα μικρό γρανάζι στον τροχό μιας απάνθρωπης μηχανής, ένα άψυχο καταναλωτικό ρομπότ, είτε το μπλε μυρμήγκι, τον σκλάβο της εργασίας. Δεν θέλουμε να ζούμε κάτω από μια χρυσή ή μια κόκκινη Διεθνή - θέλουμε να είμαστε ελεύθεροι!

Ο μαρξισμός είναι σημαντικός για εμάς με δύο τρόπους, πρώτον ως δογματική ιδεολογία και δεύτερον ως σύστημα κυριαρχίας, στη μέγγενη του οποίου βρίσκεται ένα σημαντικό μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού - συμπεριλαμβανομένων δύο μεγάλων και ισχυρών εθνών: Ρωσία και Κίνα.

Ο μαρξισμός είναι ένα αντιπρόταγμα στο φιλελεύθερο καπιταλιστικό σύστημα, συναρπαστικό στη λογική του συνοχής. Πρόκειται για ένα τεράστιο, προσεκτικά σχεδιασμένο σώμα σκέψης, του οποίου η ιδεολογική ακαμψία και η δογματική ιδιοσυγκρασία ισχυρίζονται ότι έχουν διαλευκάνει την πορεία της ιστορίας και ότι έχουν εκπονήσει μια αλάνθαστα σωστή ανάλυση του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος. Είναι μάταιο να γίνει λεπτομερής κριτική της μαρξιστικής φιλοσοφίας. Δεν καταλαβαίνει κανείς αυτή την ιδεολογία μελετώντας τις λεπτομέρειές της - η συλλογιστική είναι υπερβολικά λογική και η μερική ορθότητα της ανάλυσης των αντιφάσεων στον καπιταλισμό δεν αμφισβητείται καθόλου από εμάς - αλλά πρέπει να διερευνήσει τα θεμελιώδη. Εδώ, όμως, γίνεται σαφές ότι οι βασικές παραδοχές του Μαρξ είναι ήδη λανθασμένες και ότι, επομένως, ολόκληρος ο μαρξισμός -θεωρούμενος από την άποψη της ιστορίας των ιδεών- είναι μια μεγαλειώδης παρανόηση, μια μάταιη διανοητική προσπάθεια, ένα μαθηματικό, όπως λέμε, που βασίζεται στη βασική παραδοχή ότι δύο φορές το δύο ίσον πέντε!

Η βασική πρόταση της ιδεολογίας του Καρλ Μαρξ, η οποία αποδεικνύεται αληθινό παιδί του υλισμού όχι μόνο εδώ, είναι: **"Το Είναι καθορίζει τη συνείδηση"**. Αυτό σημαίνει: "Το ον είναι":

Ο άνθρωπος αναπτύσσεται σωματικά και πνευματικά αποκλειστικά σύμφωνα με τις υλικές συνθήκες της ζωής του. Όλα τα άλλα - θρησκεία, εκπαίδευση, έθνος, κληρονομικότητα, φυλή κ.λπ. - είναι μόνο μια τεχνητή "υπερδομή", μια ψευδαίσθηση που συσκοτίζει την άποψη του προλεταριάτου για τα ταξικά του συμφέροντα - και αυτό είναι το μοναδικό του μέλημα. Σπάνια η φύση του ανθρώπου έχει παρεξηγηθεί τόσο πολύ όσο εδώ από τον Καρλ Μαρξ - που εξηγείται μόνο από την εβραϊκή του καταγωγή - γιατί αυτή η βασική φιλοσοφική παραδοχή είναι ήδη ο πυρήνας για τη μελλοντική απάνθρωπιά που μια προσπάθεια υλοποίησής της θα έπρεπε αναπόφευκτα να φέρει μαζί της. Μόνο ένας Εβραίος μπορεί να τοποθετήσει τόσο πολύ τη διάνοια, την ψυχρή θεωρία, πάνω από την ουσία του ανθρώπου, μόνο αυτός μπορεί να αρνηθεί τις αξίες και τα γεγονότα του συναισθηματικού κόσμου και της κοσμοθεωρίας και να αντιληφθεί

τον άνθρωπο αποκλειστικά ως όργανο, ως χημικό στοιχείο, σε μια διαδικασία κοινωνικού μετασχηματισμού.

Ο μαρξισμός είναι μια ενιαία κήρυξη πολέμου στην δυτική, ιδεαλιστική παράδοση της ηπείρου μας και είναι χαρακτηριστικό ότι ο μαρξισμός, αντίθετα με την ίδια του τη λογική και την πρόβλεψή του, κέρδισε πραγματικά έδαφος μόνο στην Ασία, όπου ο άνθρωπος θεωρούνταν πάντα κατώτερος από το συλλογικό και στα υπανάπτυκτα έθνη, αλλά όχι στα μεγάλα έθνη του λευκού κόσμου, στα οποία ο Μαρξ είχε πραγματικά εναποθέσει τις ελπίδες του. Εδώ αποκαλύπτεται η πρώτη και αποφασιστική αντίφαση του κινήματός μας προς τον μαρξισμό. Τίποτα στα εκατό και πλέον χρόνια της ιστορίας του δεν κλόνησε τόσο πολύ τον Μαρξισμό ως ιδεολογία όσο η εμφάνιση του εθνικοσοσιαλισμού!

Ο εθνικοσοσιαλισμός είναι η ζωντανή απόδειξη ενάντια στην υλιστική άποψη για τον άνθρωπο, είναι ο θρίαμβος της θέλησης επί του καταναγκασμού, η νίκη του πνεύματος επί της ύλης. Ξέρουμε:

"Η συνείδηση καθορίζει την ύπαρξη!" Ο άνθρωπος είναι, μέσα στα όρια της γενετικής του σύστασης, αυτό που θέλει να είναι.

Ένας αυτοαπασχολούμενος αγρότης, ένας υπάλληλος, ένας μικρός έμπορος δεν εντάσσεται στο προλεταριάτο επειδή ο καπιταλισμός καταστρέφει την οικονομική του ύπαρξη. Ο εργάτης που αγαπάει την πατρίδα του και δεν βλέπει τον εαυτό του ως μέρος του παγκόσμιου προλεταριάτου είναι χαμένος για τον μαρξισμό, ανεξάρτητα από το πώς αυτός ορίζει την ταξική του θέση. Και ενώ ο μαρξισμός προσδοκά σωτηρία από την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, ο εθνικοσοσιαλισμός κοινωνικοποιεί τον άνθρωπο, αποκτά εξουσία πάνω στο πνεύμα και τη φαντασία των μαζών: **Το ιδανικό θριαμβεύει επί του υλικού!** Σήμερα τα πράγματα δεν είναι διαφορετικά:

Ποσοστιαία, το γερμανικό κίνημα για την ελευθερία έχει σίγουρα περισσότερους μαθητευόμενους, εργάτες και επίσης άνεργους Volksgenossen στις τάξεις του από την "πρωτοπορία της εργατικής τάξης", το κομμουνιστικό κόμμα, το οποίο - και πάλι σε αντίθεση με την ίδια του τη λογική - απευθύνεται λογικά περισσότερο στους δυσσχετημένους αστούς παρά στους Γερμανούς εργάτες. Δεν μιλάμε για το εργατικό κίνημα, είμαστε ένα εργατικό κίνημα. Αυτό μας διακρίνει επίσης από τις κομμουνιστικές ομάδες.

Ένα δεύτερο δόγμα του μαρξισμού είναι:

"Η ιστορία είναι η ιστορία των ταξικών αγώνων". Σύμφωνα με τη μαρξιστική θεωρία, στην εποχή του καπιταλισμού αντιπαράθενται δύο τάξεις - οι

καπιταλιστές, οι οποίοι κατέχουν τα μέσα παραγωγής και εκμεταλλεύονται τους εργάτες, και οι προλετάριοι, οι οποίοι δεν έχουν τίποτε άλλο παρά την εργατική τους δύναμη, την οποία πρέπει να πουλήσουν στους καπιταλιστές για να ζήσουν. Η αναπόφευκτη ανάπτυξη του καπιταλισμού οδηγεί στη συσσώρευση όλο και περισσότερου παραγωγικού πλούτου με όλο και λιγότερους καπιταλιστές, ενώ η μεσαία τάξη και οι μικροί αυτοαπασχολούμενοι βυθίζονται μέσα από τις αντιφάσεις και τις κρίσεις του καπιταλισμού στο προλεταριάτο, το οποίο με αυτόν τον τρόπο γίνεται όλο και πιο ισχυρό. Η εκμετάλλευση και η καταπίεση που πλήττει τους πάντες δημιουργεί μια κοινή ταξική συνείδηση (το Είναι καθορίζει τη συνείδηση), το σύστημα τελικά ανατρέπεται από την εργατική τάξη και παίρνει το προβάδισμα στο δρόμο προς μια κομμουνιστική κοινωνία. Πολύ συνοπτικά, αυτή είναι περίπου η εξέλιξη όπως την είχε αρχικά οραματιστεί ο Καρλ Μαρξ. Όλοι γνωρίζουν ότι τίποτα από όλα αυτά δεν έχει πραγματοποιηθεί:

Ο καπιταλισμός αποδείχθηκε πιο επιδέξιος και προσαρμοστικός από ό,τι θα μπορούσε κανείς να φανταστεί εκείνη την εποχή, δεδομένης της φρικτής δυστυχίας της Βιομηχανικής Επανάστασης. Ο μαρξισμός δεν νίκησε καθόλου στις ιδιαίτερα ανεπτυγμένες βιομηχανικές χώρες με ισχυρό, με αυτοπεποίθηση εργατικό δυναμικό, αλλά σε αναπτυσσόμενες χώρες όπως η τσαρική Ρωσία και η Δημοκρατία της Κίνας. Μια μεσαία τάξη που σχηματίστηκε από δημόσιους υπαλλήλους, υπαλλήλους και μικρούς αυτοαπασχολούμενους, η ύπαρξη της οποίας κινδυνεύει συνεχώς στο φιλελεύθερο-καπιταλιστικό σύστημα, αλλά η οποία ωστόσο δεν αισθάνεται την ανάγκη να υπολογίζει τον εαυτό της ως μέρος του προλεταριάτου (η συνείδηση καθορίζει το είναι) και η οποία επομένως αναζητά πάντα έναν τρίτο δρόμο ανάμεσα στον καπιταλισμό και τον κομμουνισμό σε περιόδους κρίσης.

Σίγουρα, ο μαρξισμός έχει δίκιο όταν μιλάει για την ταξική πάλη, την εκμετάλλευση και τις αναπόφευκτες κρίσεις του καπιταλισμού, αλλά είναι μια κουτσοσυρεμένη, δογματική κοσμοθεωρία να αποδίδει όλα αυτά στην ταξική πάλη μεταξύ του προλεταριάτου και των καπιταλιστών. Η κοινωνική πραγματικότητα είναι πιο σύνθετη:

Οι άνθρωποι στο φιλελεύθερο-καπιταλιστικό σύστημα είναι κατακερματισμένοι σε αναρίθμητες ομάδες, κόμματα, ατομικά και συνεταιριστικά συμφέροντα, στρώματα, τάξεις και επαγγελματικές ενώσεις, ιδεολογίες και απόψεις - ο καθένας μάχεται εναντίον του άλλου. Δεν υπάρχει ενιαίο προλεταριάτο με κοινό ταξικό συμφέρον:

Ο ειδικευμένος εργάτης περιφρονεί τον ανειδίκευτο εργάτη, ο αρχιτεχνίτης θεωρεί τον εαυτό του καλύτερο από τους άλλους, ο υπάλληλος είναι περήφανος για το γραφείο του, περιφρονεί τους χειρώνακτες και θεωρεί τον

εαυτό του τη ραχοκοκαλιά της εταιρείας, ο εκτελεστικός υπάλληλος αισθάνεται πιο κοντά στον επιχειρηματία παρά στους άλλους μισθωτούς εργάτες.

Παντού βλέπουμε τα ατομικά συμφέροντα να δουλεύουν. Τίποτα δεν θα ήταν καλύτερο αν, στο όνομα του - ανύπαρκτου - προλεταριάτου, η αυτοαποκαλούμενη πρωτοπορία του, ένα κομμουνιστικό κόμμα, καταλάμβανε την εξουσία. Ο λαός θα ήταν αναγκασμένος να προσποιείται προς τα έξω ότι είναι πλέον "η εργατική τάξη", αλλά στην πραγματικότητα αισθάνεται ότι είναι μόνο ένας καταπιεσμένος λαός υπό την εξουσία πλανεμένων λειτουργών. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Αδόλφος Χίτλερ μίλησε για τον εθνικοσοσιαλισμό που πρέπει να "κοινωνικοποιήσει τον άνθρωπο και όχι τα μέσα παραγωγής".

Οι άνθρωποι πρέπει να πειστούν ότι υπάρχουν πράγματα που τους ενώνουν όλους και ότι αυτά που τους ενώνουν είναι ισχυρότερα από αυτά που τους χωρίζουν. Πρέπει να μάθουν να αισθάνονται οι ίδιοι ως κοινότητα, τότε θα είναι και αυτοί μια κοινότητα. Είναι καθήκον του εθνικοσοσιαλισμού να εγγυηθεί την κοινωνική δικαιοσύνη, να σέβεται τους πάντες εξίσου - οι Volksgenossen δεν είναι ίσοι μεταξύ τους, αλλά αξίζουν τον ίδιο σεβασμό, αν ο καθένας από αυτούς στη θέση του κάνει το καλύτερο για τη völkisch κοινότητα - και έτσι να αφήσει τη Volksgemeinschaft να αναδυθεί ξανά. Τότε η ταξική πάλη θα αντικατασταθεί από την ταξική αρμονία του εθνικοσοσιαλιστικού λαϊκού κράτους, η οποία δεν μπορεί και δεν πρέπει να επιβληθεί, αλλά, όπως κάποτε, πρέπει να προκύψει από την πεποίθηση των λαϊκών συντρόφων και η οποία διαφέρει από τη σημερινή σχετική ηρεμία του φιλελεύθερου καπιταλισμού όσο διαφέρει ο θεραπευτικός ύπνος από το κώμα. Η τελευταία αρχή του μαρξισμού που είναι σημαντική για μας σε αυτό το πλαίσιο είναι ο "διεθνισμός".

Οι μαρξιστές λένε ότι ο καταπιεσμένος προλετάριος μιας χώρας έχει περισσότερα κοινά με τον καταπιεσμένο προλετάριο οποιασδήποτε άλλης χώρας παρά με τους καπιταλιστές της χώρας του. Όπως είναι αναμενόμενο, ο μαρξισμός αρνείται έτσι την ύπαρξη των κοινών δεσμών του έθνους, της φυλής και του πατριωτισμού. Ένας λαός γίνεται έθνος μόνο μέσω της θέλησης να ανήκει μαζί - αλλά αν αυτή είναι παρούσα, τότε το έθνος είναι ισχυρότερο από οτιδήποτε άλλο.

NS KAMPFRUF
KAMPFBUCH DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUGEMEINSCHAFT

Number 126 Copyright 1979 26 April 2017 2306

Der Kampf geht weiter !

Seitung Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da, er ist in der hochentwickelten Welt und nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

„Militarismus, Nationalismus, Verdrängung und Verdrängung haben nicht abgenommen, die Kräfte der politischen Idee werden hoch gehalten. Führer Adolf Hitler ist zurück.“

Alle Nationalsozialisten sind wieder aktiv. Viele sind Kampfglieder, andere kämpfen an Schulen im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker. Die Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe des Nationalsozialismus ist heute nicht mehr so wie in der Vergangenheit.

Die verschiedenen Gruppen sind aber nicht, die Volkstugend - gegen alle weißen Völker (V-) in Europa, keine Hilfe und Unterstützung, Überforderung und Konzentration.

„Ich“ „egal“ oder „illegal“, als in Wahlkampf oder im Brandkampf, als im Propagandakampf, bewaffnet oder auf einem Schlachtfeld, andere Art. Jeder Nationalsozialist ist sein Führer!

Hilf Hitler!
Gottwald Laska

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Εμπρόσθια αναφορά
Συνέντευξη με τη Molly
Τρίτο μέρος

NSK: Τα τρέχοντα έργα σας είναι προφανώς φιλοσοφικά και σχετίζονται με την τέχνη.

Παραγγίλτε τις απόψεις σας σχετικά με τον αντικείμενο αυτών των θεμάτων στην πολιτική.

Molly: Χίτλερ και ο Σπράττ της Αντράντιντας (www.proustingtheancient.com/truth.htm). Έχει φτάσει στις 21 σελίδες τώρα, και έχω πολλά να πω να είναι. Η μέλλουσα του Η' Παγκοσμίου Πολέμου είναι ένα απόλυτο νικητήριο πληροφόρηση για ένα πρόγραμμα και βίντεο, αλλά δύο πρόγραμμα που πρέπει να τραγουδήσουν. Απομένει λίγο σαν να είναι αρχαιολόγος που ζητάει το θαμμένο παρόν. Ένα παρόν που θα προτιμούσαν να μην έρθει στο φως.

the **NEW ORDER**

Number 174 (202) Copyright 1979 April 26, 2017 2326

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware consciences and social kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture dilution, and neo-nazism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hilf Hitler!
Gottwald Laska

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Το NSDAP/AO είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο Προμηθευτής εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας!

Έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες βιβλία σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες ιστοσελίδες σε πολλές γλώσσες

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!